

nähtawal, ušfid talwel heinade sees koeo todud ja lomadele pahha teinud.

Selle asja parremaks selletuškaks, tahhan ma armsa luggejatele ühte tõeste sündinud luggo üles panna:

Mees olli süggisel metsas puid raiunud, oksad ja laastud ja purrud hunniko pannud ja jämmedad puud hunniko otsa. Talwel, kui neid ärra tõi, leidis alt purrude seest uši, sirge ja kõrwaks külmanud, kui üks kep. Mal- ja parrast tõi mees uši koeo ja püstiti ahjo otsa kohta üles soja, katseks mis temmast piddi sama. Se ei turinud kaua, kui üles sullas ja ka kohhe ellama hakkas, kus temmale agga surma tehti.

Ma pannen sedda agga selleparrast üles, et teadmata innimesed teadwad ennast hoida ja ette wadata. Ka innimese ihho peale aitab poom-õlli ja wenne tubbakas, kui us on hammastanud.

Tamme pu ihhokoor ja lehked on ka head, uši hammastud hawa peale panna.

Us ei lähha ial tamme pu alla, egga ei

seisa temma liggi, nenda ka teised kihwtised lomad.

On us innimest hammuštanud, siis peab ta ennast hoidma, et kui ta sedda kohta katsub ehk muljub ja parrast selle kõega palge ehk su jure pudub, siis paistetak temma teggemood kohhe hirmsaste üles, ja woib ka surma sada. Hilja aea eest näggin ühte 14aastast tüttarlast selle läbbi surrewad.

Oh innimene hoia sa,
Siis aitab Summal hoida ka
Ja hoiab sind ka tullest, weest
Ja uši hirmsa kihwti eest,
Mis, kui ei wata ette sa,
Sind kergeste woib surmata!
Sest kõige armsam ilma peal,
On innimese ello teal,
Mis igga hing kül ärra teab
Ja kullast kallimaks ka peab. —

Igga hingel, mis ma peal ligub,
Tules leinab ehk oksas figub,
Roomab maas ehk ellab wees,